

Arrest

nr. 170 109 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 7 oktober 2011 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 november 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 27 mei 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2011 werd ingediend door:

[I.P.B.] [...]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De elementen van integratie - met name dat verzoekster sinds november 2008 in België verblijft, dat zij Frans spreekt en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij werkbereid zou zijn en zelf voor haar eigen inkomen zou willen zorgen, dat zij een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene en het argument dat betrokkene hierdoor tot een kwetsbare groep zou behoren en zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 18.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien werd de aanvraag conform artikel 9ter die betrokkene heeft ingediend, reeds afgesloten met een ongegronde beslissing dd. 24.11.2011.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 17.11.2008, werd afgesloten op 04.04.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en

weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 5 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 08.11.2011 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekster[s] aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk onvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag onvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (Rv.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn.

Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Congo om daar een regularisatieaanvraag in te dienen.

Verzoekster verblijft al bijna 5 jaar op het Belgisch grondgebied. Zij heeft haar leven opgebouwd in België.

Het is bijgevolg onmogelijk voor verzoekster om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Bovendien wenst verzoekster op te merken dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom zij een onontvankelijkheidsbeslissing kreeg naar aanleiding van haar regularisatieaanvraag, terwijl de aanvraag van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel ontvankelijk werden verklaard.

Gelieve in de bijlage een voorbeeld te vinden van beslissingen die door DVZ ontvankelijk werden verklaard. Verwerende partij verklaart in deze beslissing echter niet waarom deze ontvankelijk werden verklaard.

Het is voor verzoekster onbegrijpelijk waarom haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard, en de andere aanvraag wel ten gronde werd behandeld.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoekster en een schending is van het gelijkheidsbeginsel !

2. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekster diende[...] 08.11.2011 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen

staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2.009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld")

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan. De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

3. De elementen van integratie- met name dat verzoekster sinds november 2008 in België verblijft, dat zij Frans spreekt en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij werkbereid zou zijn en zelf voor haar inkomen zou willen zorgen, dat zij een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Dat verzoekster van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van haar aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kan leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen om van buitengewone omstandigheden te kunnen spreken en zo niet tot regularisatie kunnen leiden.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! ! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoekster! Zoals haar langdurig verblijf, haar blijf van integratie,... !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Dat verzoekster er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen.

Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst.

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekster in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekster niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat er sprake is van integratie.

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om als buitengewone omstandigheid te kunnen gelden en om betrokkene een verblijf toe te kennen?

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij te motiveren WAAROM niet! Louter stellen dat zij in deze fase niet behandeld worden, volstaat niet!

De integratie van verzoekster is uiteraard het gevolg van haar houding, van haar inspanningen en haar goede wil. Dat men hier dus rekening mee dient te houden in het ontvankelijkheidsonderzoek!

Wat beoogt men hier eigenlijk mee?! Het lijkt of verwerende partij slechts rekening wenst te houden met integratie, indien ze voortkomt ondanks de eigen houding van verzoekster. Dit kan toch niet de bedoeling zijn?!

4. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoekster bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Congo een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en menselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoekster het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoekster wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Congo nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie in Congo nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat zij nog steeds vreest voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekster is uit haar land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeert naar haar land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Amnesty International vermeldt in zijn annual report 2012: "Torture and other ill-treatment by members of the security forces were reported, in some cases leading to death"

De veiligheidssituatie in Congo wordt verder verduidelijkt en bevestigd in het annual report van Human Rights Watch, die het volgende stelt: " the human rights situation in the Democratic Republic of Congo remained grave. All sides in the country's ongoing armed conflicts continued to attack civilians and commit other serious human rights abuses"

Voor cliënte die de Congolese nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst.

Immers zij is uit het land gevlucht en is er al geruime tijd niet meer geweest. Zij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren!

Hoe kan zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Congo, als zij daar al jaren niet meer geweest is en vreest voor haar leven??

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekster is al jaren niet meer in haar land van herkomst geweest.

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoekster dit niet toepassen op haar persoonlijke situatie, zij kan immers niet terugkeren naar haar land van herkomst! Zij is Congo ontvlucht uit schrik voor haar leven!

Dat zij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

5. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene en het argument dat betrokkene hierdoor tot een kwetsbare groep zou behoren en zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor de in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. (RVV Arrest nr. 75.380 van 18.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien werd de aanvraag conform artikel 9ter die betrokkene heeft ingediend, reeds afgesloten met een ongegronde beslissing dd. 24.11.2011.

Dat verzoekster zeer goed op de hoogte is van het feit dat er twee verschillende soorten procedures zijn om geregulariseerd te worden. Dit is ook de reden dat zij een aanvraag op basis van art 9ter indiende.

Toch is verzoekster van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake haar aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoekster maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoekster haar aanvraag niet in het buitenland kan indienen.

Verzoekster is ernstig ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die zij in haar land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van haar aanvraag.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoekster ernstig ziek is.

Bovendien geeft de ontvankelijkheidsbeslissing inzake haar aanvraag 9ter van de bevoegde diensten reeds een graad van ernst weer over de gezondheidstoestand van verzoekster. Het is bijgevolg kennelijk onzorgvuldig om hier vervolgens geen rekening mee te houden.

Dat de medische toestand van verzoekster nog niet verbeterd is, en zij een nieuwe aanvraag indiende op basis van art 9ter. Dat haar medische toestand wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt!

DVZ schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoekster, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoekster kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster ernstig ziek is en dit een buitengewone omstandigheid vormt.

6. Betrokkene wist dat haar verblijfsrecht slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag,

ingediend op 17.11.2008, werd afgesloten op 04.04.2011 met een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk twee jaar en vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

In eerste instantie wenst verzoekster op te merken dat verzoekster voornamelijk legaal in het land verbleven heeft.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat cliënte bijna 5 jaar verblijf in België kan bewijzen, waarvan meer dan de helft legaal.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekster niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat er sprake is van integratie.

Verwerende partij dient dit dan ook in overweging te nemen!

Het feit dat zij dit niet doen, schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoekster dan diende zij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl; het feit dat verzoekster haar aanvraag in Congo zou hebben kunnen indienen.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoekster gehoord zouden geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat zij ondertussen volledig geïntegreerd is.

Dat verzoekster van mening is dat zij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen. Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoekster volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing.

Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekster, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk 5), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 mochten we nog dergelijke instructie ontvangen.

Cliënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werden deze beslissingen genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekster begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekster voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie. (zie voorgaande)

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster helemaal niet inziet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen!

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster, waaronder haar langdurig (legaal) verblijf, het feit dat verzoekster geen strafbare pleiten heeft gepleegd, haar blijf van integratie...

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheid[s]beginsel, het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad dient ook aan te geven dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurs-handelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat verweerder niet motiveerde "*waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen om van buitengewone omstandigheden te kunnen spreken*". Het spreekt immers voor zich dat het loutere feit dat een vreemdeling reeds een zekere tijd in het Rijk verblijft of het feit dat een vreemdeling geïntegreerd is op zich niet toelaat vast te stellen dat deze vreemdeling zich niet naar zijn land van herkomst zou kunnen begeven om via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen. Aangezien verzoekster niet argumenteerde waarom een langdurig verblijf in België en haar integratie een ernstige belemmering zouden vormen om zich naar het buitenland te begeven om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen kan zij niet verwachten dat verweerder hieromtrent een verdergaande uiteenzetting zou voorzien.

Daar verweerder motiveerde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, diende hij geen standpunt meer in te nemen omtrent de vraag of verzoeksters langdurig verblijf en haar integratie redenen vormen om haar een verblijfsmachtiging toe te staan. Verweerder moet de gegrondheid van een aanvraag immers slechts onderzoeken indien deze aanvraag op een onvankelijke wijze werd ingediend. Het standpunt van verzoekster dat verweerder had moeten verduidelijken "*waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie*" is dan ook gebaseerd op een verkeerd begrip van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en haar verwijzing naar een arrest van de Raad omtrent een formeel motiveringsgebrek in een beslissing waarbij verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde beoordeelde is dan ook niet dienstig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster betoogt in een eerste onderdeel van haar middel dat zij reeds vijf jaar in België verblijft en een leven in het Rijk opbouwde waardoor zij onmogelijk nog naar haar land van herkomst kan terugkeren om vanuit dat land een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen. De Raad kan in dit verband slechts opnieuw aangeven dat verzoekster nalaat te duiden hoe uit het gegeven dat zij gedurende een bepaalde tijd in het Rijk verblijft zou kunnen worden afgeleid dat zij niet in de mogelijkheid is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en dat zij dus niet aantoonde dat het standpunt van verweerder dat uit haar langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid kennelijk onredelijk is.

In een tweede onderdeel van haar middel houdt verzoekster in wezen voor dat verweerder onterecht oordeelde dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van

het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer kunnen worden gebruikt.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit rechtscollege in dit arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde toont verzoekster niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 waren opgenomen impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoekster niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

Ook door toe te lichten dat vele vreemdelingen, ingevolge de toepassing van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 en dus veelal met een miskenning van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd toont verzoekster niet aan dat verweerder in casu op basis van een incorrecte feitenvinding vaststelde dat zij geen buitengewone omstandigheden aantoonde terwijl dit een vereiste is die in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging via de burgemeester van haar verblijfplaats te kunnen indienen.

Verzoekster zet nog uiteen dat zij meent dat verweerder een nieuwe beslissing zou moeten nemen ten aanzien van de vreemdelingen die tot een verblijf werden gemachtigd op basis van de in de instructie van 19 juli 2009 opgenomen criteria. Zij maakt met deze toelichting evenwel niet aannemelijk dat de in casu bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Door te betogen dat verweerder, ook nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, nog beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de in deze instructie opgenomen criteria toont zij evenmin aan dat verweerder in voorliggende zaak onwettig optrad door te duiden dat hij geen toepassing kan maken van een instructie die werd vernietigd.

Door in het derde en zesde onderdeel van haar middel te herhalen dat zij niet begrijpt waarom haar langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid zijn, weerlegt verzoekster wederom de vaststelling van verweerder niet dat zij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op haar integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Haar stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de*

asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is, zoals reeds gesteld, niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Verzoekster stelt daarnaast in het derde en ook in het vierde onderdeel van haar middel dat een terugkeer naar Congo een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het feit dat de situatie in dat land levensgevaarlijk is. De Raad kan in dit verband enkel opmerken dat niet blijkt dat verzoekster de gegevens waarnaar zij verwijst in haar verzoekschrift, meer specifiek de mensenrechtensituatie in Congo en het bestaan van gewapende conflicten en aanvallen op burgers in dat land, als een buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte of onzorgvuldig optrad door gegevens die zij zelf niet belangrijk genoeg achtte om aan te voeren niet te bespreken of te betrekken bij de beoordeling van de vraag of er redenen waren om haar toe te laten haar verblijfsaanvraag vanuit België in te dienen. De loutere verwijzing in haar verzoekschrift naar niet nader gespecificeerde mediaberichtgeving, een verslag van Amnesty International en een verslag van Human Rights Watch, laat ook niet toe te concluderen dat verzoekster, indien zij zich naar Congo zou begeven om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd via de reguliere procedure in te dienen, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat verweerder verkeerdelijk stelde dat slechts dienstig kan worden verwezen naar verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM indien een vreemdeling een aangehaalde problematiek betreft op de eigen situatie. De Raad merkt hierbij ten overvloede nog op dat verzoeksters asielaanvraag reeds was verworpen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat indien zij ervan overtuigd was dat er nieuwe gegevens waren waaruit kon worden afgeleid dat zij in Congo dreigde te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, er kon worden verwacht dat zij een nieuw asielerzoek zou indienen. Zij heeft dit evenwel niet gedaan. Verzoekster lijkt ook voorbij te gaan aan het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en hoe dan ook geenszins tot gevolg heeft dat zij verplicht wordt om terug te keren naar regio's in haar land van herkomst die zij zelf als gevaarlijk beschouwt.

Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting geenszins de door verweerder gedane vaststelling dat zij geen gegevens aanbracht die toelaten een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

In het vijfde onderdeel van haar middel zet verzoekster uiteen dat haar medische situatie had dienen te worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat verweerder er op correcte gronden op heeft gewezen dat verzoekster reeds een aanvraag deed om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat deze aanvraag als ongegrond werd afgewezen. Waar verzoekster nog stelt dat haar medische toestand desondanks als een buitengewone omstandigheid kon worden beschouwd gaat zij voorbij aan het feit dat de wetgever in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, heeft bepaald dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoekster licht in een zesde onderdeel van haar middel nog toe dat zij gedurende langere tijd legaal in het Rijk heeft verbleven. Verweerder heeft dit evenwel niet in vraag gesteld. Hij heeft slechts geoordeeld dat uit een langdurig verblijf in het Rijk geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid en dit een gegeven is dat wel bij een eventueel onderzoek ten gronde in aanmerking kan worden genomen. Hij heeft er tevens op gewezen dat verzoekster op de hoogte was van het feit dat haar slechts een verblijf was toegestaan in het raam van de behandeling van haar asielaanvraag en dat zij wist dat zij bij een negatieve beslissing inzake deze asielaanvraag het Rijk zou dienen te verlaten.

Voorts moet erop worden gewezen dat artikel 32 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan inwinnen, doch niet voorziet in een verplichting om dit advies in te winnen bij het nemen van een beslissing met betrekking tot een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verzoekster kan dan ook niet stellen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat het advies van deze commissie niet werd ingewonnen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt ook niet dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel verliest verzoekster uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskennis van wat bepaald is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

3.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling weigert toe te passen. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

3.2.7. Er moet ook worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is verweerder trouwens niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

Verzoeksters betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

3.2.8. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van haar bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.9. De beschouwingen van verzoekster laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enige middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK